

Het verlangen tot ontbreken

Slechts de bellen waarschuwden ons, terwijl we
klommen als geiten. Jij maakte een kommetje
van je handen, we dronken. Bleek lag de vallei
waar zomerkoeien graasden.

In trage sporen hun hoeven met besmeurde moddertenen
het gestage blazen, het kalme scheuren van gras.

We lagen in het laagland niets te wezen, boven ons een lucht
waar vogels vlogen. We vroegen ons af hoe zij ons zagen
zich zouden verbazen over wat we daar deden.

Ja, ook hoger zwermde er nog zomerkoeien, roodbont
en zwartgevekt. In hun ovale oren gele labels aangehecht.
7403. 2578. 1773. 9875.

De natte neuzen lekten druppels vocht, de spenen van hun uiers.
Ik las alleen maar goedheid
in hun ogen.

Ergens houdt de hemel op en wat erachter ligt
wil ik niet weten.